

en Stigning, som væsentlig er af formel Natur eller rettere udelukkende af formel Natur. Under denne Debat har der været spurgt den højtærede Minister om Officerslønnings. Jeg skal og vil ikke rette dette Spørgsmaal, men kun udtale en enkelt Ting for mit personlige Vedkommende. Jeg ønsker, at i det Øjeblik, vi have en Hær, denne Hær ogsaa skal være ledet af dygtige Mænd og faa en Tilgang af gode Officerer. Det har ogsaa moralsk Betydning, men jeg vil tilstaa, at for særlig dygtige Mænd er ikke Officerstillingen i høj Grad attraaeværdig alene af den Grund, at der ikke er Opmuntringer i tilstrækkelig Grad for dem. Ved civile Embedsstillinger, Universitetsstillingerne er der Løgater og Opmuntringer i rigeligt Maal. Derfor ønsker jeg, at de dygtige Officerer kunde faa Rejseunderstøttelser i større Grad end nu, og at denne Konto kunde forøges. Jeg tror nemlig, det har sin meget store Betydning netop for et lille Land som vort, hvor Forholdene for Officerskorpset faa en meget enstonig Karakter, at give disse Mænd Lejlighed til at rejse ud, Lejlighed til at se sig om ved at give dem Understøttelse, naar de ville studere et eller andet Specialfag inden for deres Metier. Det vil have Betydning, og de Penge ville være vel anvendte, saa faa de i Virkeligheden ere.

Paa Krigsministeriets Budget, Konto L., røgfrit Krudt, var der i Fjor bevilget 35,000 Kr., medens der i Aar kun er foreslaaet 20,000 Kr. Aarsagen er den, at der indføres 15,000 Kr. til Dampere Sirius' Reparation. Den højtærede Minister synes jo der at vaage over det berømte status quo lige saa stærkt som en Drage. Jeg skal kun notere, at den højtærede Minister paa alle Konti har holdt sig tæt til Summerne i Fjor, ja, oven i Købet paa flere Konti har naaet at faa 50 Kr. eller 25 Kr. mindre.

Nu en ganske lille Bemærkning, mine Herrer, om Forsvarssagen. Der vil jeg kun sige, at jeg har søgt at forstaa Ministeriets Stilling. Den Stilling, hvori dette Ministerium har staaet, synes jeg, er den samme som Ministeriet Deuntzers, og den staar for mig som en klar og rigtig Stilling, set fra de Herrer Standpunkt. Det er blevet anerkendt gennem Udtalelser fra den tidligere Konseilspræsident og understreget ved den Anbefaling for Tilidsvotumet, som blev given af det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) i Egenskab af Tingets Ordfører. Da stod Regeringen altsaa paa det Standpunkt: Vi

anerkende, at vor Neutralitet skal hævdes — og „hævdes“ er nu en Gang ikke „konstateres“ —, idet vi anerkende det, ere vi ikke endnu klare paa, med hvilke Midler denne Neutralitet skal hævdes. Derfor have vi nedsat en Forsvarskommission, der dels har den Opgave at udarbejde en samlet Forsvarsplan, hvor det ene Led passer til det andet som Haand til Handske, og dels give os Oplysning. Naar denne Forsvarsplan kommer, ville vi som ærlige Mænd gøre Forsøg paa at sætte os ind deri og træffe vort Valg uden Hensyn til, hvad der i Fortiden er sagt, al den Stund Tiderne skifte og kunne give ny Erfaringer, ikke mindst f. Eks. den ny Krig. Men i hvert Fald, Ministeriet kan efter sit Standpunkt sige: Vi ere modtagelige for Argumenter, vi ville være loyale og høre paa de Grunde, der anføres, og tage vor Standpunkt derefter. Det var Ministeriet Deuntzers Standpunkt, og det samme Standpunkt er Ministeriet J. C. Christensens. Men naar det er Ministeriet J. C. Christensens Standpunkt — det er ikke noget drabeligt Standpunkt, men dog et Standpunkt —, maa man forlange, at Ministeriet staar enigt om det. Jeg vil ærligt sige, at enten maa de Herrer Ministre være meget ukyndige i, hvad der kaldes Parlamentarisme, eller ogsaa forstaaer jeg ikke, at sligt kan ske, at den højtærede Trafikminister, uagtet det ikke en Gang hører ind under hans Ressort, er gaaet rundt paa sine Møder og har indtaget en bestemt Stilling, uagtet vi alle sammen og han burde vide, at det er Ministeriets Program, „at her skal ties, her skal bies stakket Stund“. Han kunde imidlertid ikke tie, og det var ikke nødvendigt, at han talte, og det var mod Ministeriets Program. Jeg ønsker ikke nu en eneste Udtalelse fra Ministeriets Side, og at det et eneste Øjeblik skal sige noget positivt. Det eneste, vi forlange, er, at det skal holde sit Program og vente paa Kommissionens Betænkning, og saa ville da vi som loyale gode danske Mænd tage vor Stilling. Jeg tør paa egne og sikkert paa Højregruppens Vegne udtale, at vi alle ville være aabne for Argumenter, der kunne bevise, at noget, vi tidligere have holdt paa, er galt. Hensynet til vort Fædreland er saa stærkt, at vi kunne tilsidesætte vore Partiinteresser for dets Interesser, men det samme maa vi forlange af Venstrepartiet. Det har derfor særlig forundret mig, at en Minister bryder ud af dets eneste politiske Program, at her skal ties, her skal bies, for saa ved jeg ikke, hvor langt vi i Virkeligheden ere